

PŘÍBĚHY STRÝČKA BENA

VĚRA KRPÁLKOVÁ



PŘÍBĚHY STRÝČKA BENA

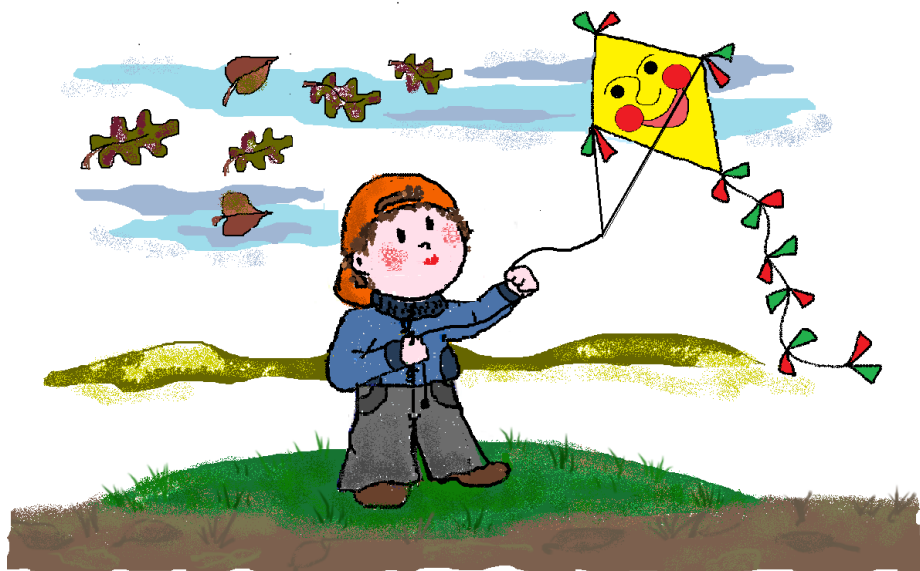
...příběhy opravdových rytířů



Věra Krpálková, 2018
Ilustrace Věra Krpálková, 2018

OBSAH

POUŠTĚNÍ DRAKA	4
USÍNÁNÍ S MAMINKOU.....	15
MAPA RYTÍŘSKÝCH PŘÍBĚHŮ	21
NEBEZPEČNÝ ÚKLID	30
PŘÍBĚH SLUNEČNÍHO KRÁLOVSTVÍ.....	41
1. ČÁST: NEVĚSTA PRO RYTÍŘE	
DEŠTIVÉ ODPOLEDNE.....	51
PŘÍBĚH SLUNEČNÍHO KRÁLOVSTVÍ.....	58
2. ČÁST: RYTÍŘ PRO NEVĚSTU	
DÁREK K SVÁTKU.....	66
ROZLUŠTĚNÁ HÁDANKA.....	73
PŘÍBĚH KRÁLOVSTVÍ ČTYŘ POHLEDŮ	81
SOUDY KRÁLE MATYÁŠE	
MOKRÉ NADĚLENÍ.....	89
PŘÍBĚH ZIMNÍHO KRÁLOVSTVÍ.....	97
NEJVĚTŠÍ KRÁLOVSKÝ POKLAD	
SVÁTEČNÍ SAFARI.....	106
HONĚNÁ NA SCHODECH	129
PŘÍBĚH ČERVÁNKOVÉ ZEMĚ	140
1. ČÁST: TY JSI MŮJ RYTÍŘ	
PROCHÁZKA PRAHOU.....	147
PŘÍBĚH ČERVÁNKOVÉ ZEMĚ	155
2. ČÁST: TY JSI MÁ DÁMA	
ŠTĚDROVEČERNÍ PŘEKVAPENÍ.....	162
NEJDELŠÍ PŘÍBĚH	171
V MINULÝCH LETECH VYŠLO:	176
COPYRIGHT	177



POUŠTĚNÍ DRAKA

Maminka odhrnula jednou rukou z okna záclonu ke straně. S obavami vyhlédla ven. Jako kdyby se tam všichni čerti ženili! Listopadový vítr ohýbal v nepříjemně chladných poryvech větve stromů. Jako by to byly tenké stonky trávy! Zvedal prudce do výšky spadané listí, aby ho pak nechal vždy na okamžik poťouchle viset ve vzduchu. Dřív, než opět spadne a přilepí se k vlhké zemi. Na chodníku se leskly louže. Na jejich hladinu dopadaly z větví stromů sem tam drobné kapičky jako tichý pozůstatek předchozího deště.

Představila si to nepříjemně studené povětří tak živě, až jí za krkem naskočila husí kůže.

„Brr!“ celou jí to rozklepalo.

Z opačného konce pokoje jemně zacinkaly hodiny, aby oznámily jednu hodinu po obědě.

Maminka znovu vykoukla ven a na čele se jí objevilo několik starostlivých vrásek.

Z chodby zněl smích. Tatínek, malý Ondra a strýček Ben se chystají ven pouštět draka. Motají se po předsíni. Úmyslně, jak malí kluci, do sebe šťouchají a strkají. Odkopávají si boty a tahají se za rukávy bund.

Maminka nad jejich pošťuchováním shovívavě vrtí hlavou. Znovu vyhlédne ven a zastaví je otázkou: „Vy chcete opravdu jít ven v tomhle psím počasí?“ Snaží se je přivést k rozumu: „Je tam pěkně vlezlá zima. Třeba znovu začne pršet. Víte, jaký je tam vítr? Vždyť vám toho draka utrhne!“

„Neboj, sestřičko, neutrhne,“ odpověděl strýček, aniž by se na maminku podíval. Soustředil pozornost plně na svoji botu, se kterou tatínek s Ondrou právě hráli fotbal. Vzhlédl teprve, když se mu ji podařilo ukořistit a bleskurychle nazout.

„Bude to dobrý, uvidíš!“

„Nastydnete! Je tam chladno,“ nedala se maminka.

Ale chlapi jako kdyby neslyšeli. Pokračovali v oblékání, bundy demonstrativně dopínali až ke krku a přitom si vzájemně dělali další naschvály.

„Až se nachladíte, nechoďte mi vůbec na oči. Ani jednomu nebudu nosit čaj s medem do postele a utírat nudle,“ mračila se na ně.

Tatínek udělal dva kroky k mamince a vzal ji kolem ramen. „Žádný strach! Než dojdeme do parku, bude na pouštění draka

přesně tak akorát," chlácholil ji. „A nenastydneme. Neměj obavy,“ říká a dává mamince legrační pusu na špičku nosu.

„Všichni tři jste cvoci,“ neodpustí si poslední slovo.

Ale chlapy to nezastaví.

Zatím, co strýček Ben popadne draka, tatínek otevírá dveře. Dávají tím oba jasný signál k odchodu. Sborově, jako jeden muž, se všichni tři otočí k mamince.

„Šaškárny! Klukovské nesmysly! Na to vás užije,“ krčí maminka nos a špulí uraženě pusou.

Ale chlapi se tváří, jako když to nevidí. Postaví se do řady, vzorně narovnájí záda a vypnou hrud'. Předsíní zazní jednohlasné „ahoj“ hrnou se chodbou pryč.

Když došli až ke schodišti, Ondrovi to nedalo. Na chvílku přibrzdil. Otočil se, aby maminku ještě na okamžik zahlédl.

„*Jestlipak za námi kouká?*“ pomyslí si.

A dívala. Už ne přísně ani odměřeně. Usmívala se. Na tváři do líčky a v očích jí smíchem jiskřilo.

Bleskově se na ní zakřenil a zaběhl za roh.

„Smála se. Vůbec se nezlobí,“ ulehčeně vzdychl, jakmile zaklaply dveře výtahu.vc

„To víš, že se nezlobí. Jen má o nás starost,“ vysvětluje tatínek s vševědoucím úsměvem na rtech. „Má nás ráda, víš?“ poklepal ho dobrácky po rameni.

„Hmm..., jasně že má,“ souhlasí strýček Ben. „Proč by taky neměla? Jsme přece tři nejdůležitější chlapi v jejím životě,“ říká a vystrkuje přitom Ondru z výtahu.

Ani ne o půl hodinu později procházeli parkem. Na jeho vzdáleném konci se zdvíhaly do mírného kopce volné pláně.

Všude okolo ležely na zemi listy různých barev i tvarů jako nějaký vzácný orientální koberec.

„Vidíš? Tam draka vypustíme,“ ukazuje tatínek.

„Chššš...“, projely kolem dvě starší děti na skejboardu. Kolečka tiše šuměla po mokrému chodníku.

Děti zabočily na postranní cestičku. Pak už bylo slyšet jen šumění větru a pravidelné plácání trojích bot.

Všude jako vymeteno.

Minuli dětské hřiště. Barevné prolejšačky, houpačka, pískoviště... Vše zelo prázdnotou.

Vítr prudce zafoukal a zvedl spadané listy v barevné spirále do výšky.

Tatínek přitáhl víc ke krku límec bundy: „Ani psa by nevyhnal,“ ulevil si.

„Možná jsme měli opravdu raději zůstat doma v teple, jak říkala maminka,“ soudil nespěšně Ondra.

„V žádném případě,“ odmítl rezolutně strýček Ben. „Nebudeme přeci sedět celé odpoledne doma na zadku. Tohle je větší zábava. A navíc...“ udělal významnou pomlku.

Tím Ondru i tatínka přiměl zastavit.

Zatvářil se přehnaně vážně a nanejvýš důležitě.

„*Tohle znám,*“ pomyslí si Ondra v duchu. „*Přesně takhle se tváří vždycky, než řekne nějakou blbinku.*“

Pobaveně čeká, co ze strýčka vyleze za legrační moudrost.

A opravdu, strýčkův osobitý humor na sebe nedává dlouho čekat.

Za moment pronesl: „Navíc, jak bychom asi toho draka v obýváku pouštěli? I kdybychom otevřeli všechna okna, myslím, že by to nešlo.“

Za chvíli byli na pláních.

„Nejdřív ho vypustíme nahoru s Benem a pak teprve ty. Platí?“ ptá se tatínek. Se stejnou otázkou v očích, obrací pozornost na strýčka.

Čeká zdvořile na jeho souhlas.

Ten jen pokyne rukou: „Jo, dobrý nápad!“

Ondra však má obavy: „Myslíte, že to zvládnou?“

„No jasně, že to zvládneš,“ uklidňuje ho strýček Ben. „Pozoruj bedlivě tátu. Sleduj, co dělá! Budeš to potom dělat úplně stejně. Uvidíš.“

Ondra se šťastně usmál. Ale to už tatínek přidrží draka. Tak šikovně, aby se do něho mohl opřít vítr celou silou. Zároveň kousek po kousku uvolňuje provázek. Drak, jako by na tu chvíli nedočkavě čekal, rychle vylétne k obloze. Jak tatínek odmotává provázek ze špulky, drak letí výš a výš. V jednu chvíli s odmotáváním přestal. Mírným tahem udržuje draka na místě. Ten se ve výšce radostně třepotá a pošukává špagátem.

Ozve se Ondrovo hlasité výsknutí: „Jo! Vidíš ho? Vidíš ho?“ Opačuje dokolečka tu samou větu. Poskakuje a nadšeně ukazuje k nebi.

Jako kdyby mohl toho draka někdo přehlédnout!

„To je paráda!“

Jeho nadšení tátu a Bena strhlo. Všichni tři křičí, běhají, předávají si špulku špagátu. Tahají za něj a dohadují se, kdo ho bude držet právě teď. Sází se, který z nich dostane draka nejvýš. Pošťuchují se, popichují...

Co se při tom nasmějí...

„Kdyby nás viděla maminka!“ zvolá v jednu chvíli Ondra.

Na to tatínek mrkne na zápěstí a překvapeně hvízdne: „Sakra, to je ale hodin! Nechám vás tady samotné a mizím. Čeká mě ještě večer

nějaká práce. Pořádně si to užijte!“ Jen v rychlosti jim letmo mávne na rozloučenou.

Oba ho dobu pozorují, jak pádí pryč.

Pak se slovy: „Teď ty,“ předává Ben draka Ondrovi.

„Pomůžeš mi s ním zase nahoru?“

„Hmm...“, zabručí strýček Ben. „Pojď,“ podává mu draka a špulku provázku.

„Co když se mi to nepovede?“

„Tak nepovede. Zkusíš to znovu,“ zněla odpověď.

Ondra zkousne nervózně spodní ret. Sípavě do sebe vtáhne vzduch.

„Ještě nikdy jsem draka nepouštěl! Dnes to je poprvé. Co když udělám něco špatně?“ běží mu hlavou.

Jeho myšlenky utne strýčkovo: „Hele, přestaň se zbytečně trápit. Já vím, že jsi to ještě nedělal. Ale zvládneš to!“

„Jak to dělá? Na to samé jsem před chvílkou myslel já! To mi vidí až do hlavy? Čte mi snad myšlenky? Nebo jsem to nechtěně řekl nahlas?“ kulí na něj Ondra oči a nezodpovězené otázky mu běhají hlavou.

„Neval na mě zděšeně oči! Ať ti nevypadnou! Pusť se raději do toho. A vůbec... Co nejhoršího se může stát?“

„Že drak spadne a rozbije se,“ odpovídá poslušně.

„No a co? Tak uděláme jiného,“ krčí strýček Ben rameny.

„Makali jsme na tom ve třech celé dopoledne!“ ta představa Ondru vystrašila.

„To jo,“ souhlasí Ben. „Pověz, bylo to fajn?“

„Jasně že jo! Byla to zábava!“ Ondrovy rty se roztahují do širokého úsměvu při vzpomínce, jak chtěl smrkat. Papírový kapesník měl přilepený na prsty zapatlané od lepidla. Ne a ne se ho zbavit!

„Byla to švanda!“

„Hmm..., tak vidíš. Když se drak rozbije, budeme mít alespoň příležitost postavit nového,“ říká strýček Ben. „Už nepřemýšlej a pusť ho! Podívej, vítr je přesně akorát!“

Tak se rozeběhl.

Přesně, jak to dělal předtím tatínek. Stejně, jak radil strýček, i on nastavil draka větru. Povolil trochu provázek, a světe div se...

„Povedlo se! Podívej! Letí!“

Strýček Ben nechal Ondru zápolit s drakem. Sám se rozhlédl po okolí a vybral místo, strategicky vhodné k pozorování. Záda opřel o kmen vzrostlého stromu. Jednu nohu ledabyly položil na blízky kámen. Ruce zastrčil do kapes. Přimhouřil oči a škvírkami mezi víčky sledoval pлавné pohyby draka.

A Ondra? Stojí na vyvýšeném místě uprostřed plání a pozoruje, jak s sebou drak škubá ve větru. Při každém trhnutí ho šňůra vždy zatahá za ruce. Šikovně povoluje nebo naopak přitahuje provázek. Jak je zrovna třeba. Drak poletuje ve větru sem a tam. Jakoby opisoval nějaké pomyslné osmičky.

„Koukni se! Hele, vidíš jak je vysoko?“ křičí na strýčka Bena.

Popouští provázek o dalších pár centimetrů. Drak toho ihned využije a vzlítne ještě výš. Silně přitom špagátem zatahá, jako kdyby protestoval, že je k němu přivázaný.

„*Jako pejsek na vodítku,*“ napadlo ho.

Krátce se tomu vtípku ušklíbne. Ihned však svoji pozornost vrací drakovi. Ostražitě ho sleduje, jak krouží pod ocelově šedou oblohou.

Na moment, jako by ho právě něco napadlo, od něj odtrhne oči. Koukne na strýčka Bena a opět vrací pohled k nebi.

Udržet však své myšlenky pohromadě? To nejde!

Utíkají mu stále jinam. Přeskakují v hlavě jedna přes druhou jak vyplašené myšky chycené do klece.

Jak to bylo se strýčkem Benem? Před prázdninami se skoro ani neznali. Je to teprve půl roku, co se vrátil ze zahraničí. Pak spolu strávili neuvěřitelný víkend o prázdninách a rychle se skamarádili. A teď? Od září, co Ondra začal chodit do první třídy, za ním chodí strýček Ben několikrát v týdnu. Hrají si, večer ho ukládá spát a vypráví mu.

„Brzy si začneme povídat o rytířích. Jestlipak na to nezapomněl?“ napadlo ho.

Vítr zdvihl listí do vzduchu, zatočil s ním a rozfoukal ho do všech stran.

Stejně rychle utekly jeho myšlenky o rytířích. Rychle je nahradily nové. Přeskakovaly někde uvnitř hlavy jako blechy. Sem, tam. Jedna myšlenka střídala rychle další.

Přemýšlel o strýčkově nejoblíbenějším slově. Bylo to: „Hmm...“.

„Používá ho celkem často. Zajímavé! Dovede s ním vyjádřit snad všechny svoje pocity!“ uvědomuje si obdivně.

Vzpomíná na jeho zvláštní smysl pro humor. Odlišný od legrace ostatních dospěláků, které Ondra zná! Páni! Ty strýčkovy legrácky! Darebáctví, která umí vymýšlet! To je něco!

„Jako by byl přerostlý kluk a ne velký chlap! A jaké zná příběhy! Kolik věcí mě naučil? A jak dobře dovede poradit, když to potřebuju!“

O tom všem nyní přemýšlí.

Zatřese bezděčné hlavou: „Opravdu ho znám teprve půl roku?“, udivuje ho.

Bodejť ne!

Bez ohledu na to, že jeden z nich je dospělý a druhý teprve sedmiletý prvňák, stali se z nich za ten krátký čas opravdu nerozluční přátelé.

Šňůra od draka se jako struna prudce napjala. Bezohledně vytrhla Ondru ze zamyšlení. Povolila a znovu nebezpečně zacukala.

Stiskl pevně klubičko se špagátem. Rychle zhodnotil situaci. O krok ustoupil dozadu a mírně draka přitahuje níž k sobě.

„Dobrá,“ oddychne si polohlasně.

Drak opět bezpečně krouží oblohou.

Ale to už je Ondra myšlenkami zase pryč.

„Minule mi strýček vyprávěl o andělech, čertech a strachu. Ted' slíbil vyprávět o rytířích... Jestlipak začneme dneska?“

Tak moc se těší!

Náhle zadul silný poryv větru. Listí prudce vylítlo od země a roztočilo se v nádherně divokém tanci.

Drak udělal nebezpečný přemet.

Ondra se rozeběhl, aby ho dostal zase víc nahoru. Neposedný vítr mu však vehnal prach a listí přímo do očí.

Plác!

Válí se jak široký tak dlouhý na zemi.

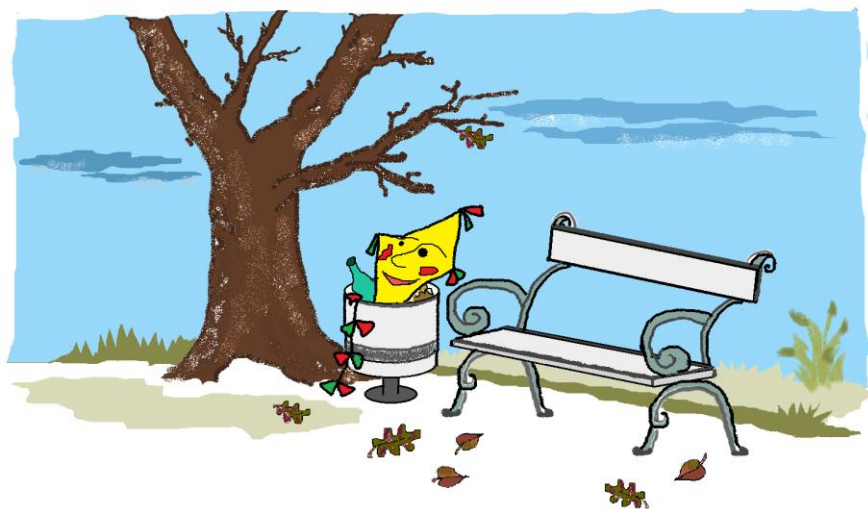
Strýček Ben okamžitě vyrazí na pomoc. Ondra však vstává sám a oprašuje si kolena.

„Tys tomu ale dal! Jsi v pořádku?“

„Jo, dobrý,“ křičí Ondra. Žene se k drakovi, který se mezitím zřítíl tvrdě na zem.

Na dva kroky před ním zastaví a bezmocně svěsí ramena: „Strýčku, já to zvládnul dobře, ale podívej. On ne,“ ukazuje smutně na hromádku u svých nohou.

A opravdu. Drak má nad jedním okem nehezky rozšklebenou trhlinu. Hned vedle ní trčí z trosek k nebi zlomená špejle.



„Hrom do toho! Tys ho teda zřídil, kluku,“ ulevil si strýček Ben. „No nic, to nevádí. Lítal statečně a dobře nám sloužil. Příště si zase uděláme jiného. Stejně je už čas jít domů,“ poplácal ho chlácholivě po rameni. Shýbl se a začal sbírat trosky rozbitého draka.

Když v ruce držel vše, co z draka zbylo, kývl hlavou směrem k domovu a nastavil Ondrovi malíček své levé ruky. Ten, přesto, že mu je sedm let, se ho s radostí chytí. Společně si to namíří rovnou domů. Na kraji plání, tam kde volné prostranství pře-chází v park, stojí koš na odpadky.

„Co myslíš? Trefím se?“ mrkne strýček Ben na něho jedním okem. Ten nechápe: „Copak ty ho chceš vyhodit?“

„No, samozřejmě. Co s ním? Přece ho nebudeš takhle rozbitého na cimprcampr schovávat? Až bude třeba, uděláme jiného. Je to jen papír, provázek, špejle a lepidlo,“ vysvětluje Ben a míří přímo ke koši.

„Představ si,“ dodává, „že jsi rytíř, který zrovna přemohl draka. Velkého, od-pudivého draka, co ohrožuje nějakou princeznu. Má bradavice a páchne mu z huby.“

Ondra se zahihňal: „Myslíš, tomu drakovi?“

„Jasně, že ne princezně. To dá rozum!“ zatváří se strýček Ben znechuceně. „Zapíchlí jsme draka a tadyhle, koukni... Tady v týchle sluji zanecháme jeho mršinu.“

S těmito slovy namířil na odpadkový koš. Hladkým obloukem vhodil pomuchlané zbytky draka, jako by to byla papírová vlaštovka, přímo do jeho středu.

„Jsi jako malej...“ utrousil Ondra. Protočil panenky k nebi a tvářil se naoko pohoršeně.

Tváře mu ale škubaly utajovaným smíchem.

„Jo, tohle je skutečně on. Můj strýček!“



USÍNÁNÍ S MAMINKOU

Maminka, ruce špinavé od mouky, čekala už na Ondru a strýčka Bena s kouřící konvicí horkého voňavého čaje.

„Na koláč musíte ještě chvíli počkat,“ odrazila předem jejich nedočkavou pozornost. Když jí nakukovali přes rameno, dělala, že si jich ani trochu nevšímá. Soustředěně se věnovala kouskům těsta, na které pokládala půlky mražených meruněk.

Až se Ondrovi sbíhaly v puse sliny!

„Mňam! To bude dobrotá!“

„Až si umyješ ruce, přijď mi říct, jak bylo venku,“ říká maminka.

Ten se nenechá dvakrát prosit. Hbitě zamíří k umyvadlu.

Zatím, co si oplachuje a suší ruce, strýček Ben si nalil do pruhovaného hrnečku horký čaj. Přesunul se s ním do rohu obývacího pokoje. Spokojeně zabručel a svalil své mohutné tělo do hlubokého křesla. Jednou, dvakrát usrkl horké tekutiny. Hrnek odložil na stolek a pohodlně se opřel zády do měkoučkého čalounění. Nohy natáhl před sebe, ruce zkřížil na prsou. Během chvilky se mu začaly klížit oči. V klidu začal podřimovat. Jen okrajově vnímal útržky hovoru, který se ozýval s kuchyně. Jakoby z velké dálky přes hustou mlhu k němu tlumeně doléhal Ondrův hlas. Nadšeně vysvětloval mamince, jak dopoledne stavěli draka.

„Vzali jsme špejle, naměřili je a svázali opatrně k sobě ...

Ten provázek, ten musí být pořádně napnutý...

Potom jsme ten papír nalepili. Ale jen za kousíček, víš, mami? Nesmí ho být moc. Kdyby drak byl moc těžký, špatně by lítal,“ opakoval svými slovy, co dopoledne slyšel od strýčka Bena a tatínka.

„A namalovali jsme mu oči..., a zauzlovali mašle...“

To bylo poslední, co strýček Ben zaslechl. Pak zbylo jen ticho a tma.

Ze spánku ho vytrhlo až naléhavé zatřesení: „Nespi! Nespi! Mamka pro nás má ten koláč! Podívej! Kousek jsem ti přinesl.“

Místo odpovědi se z křesla ozvalo pouze rozespálé a nevrlé zavrčení: „Hmm...“

Strýček Ben otevřel jedno oko. Očividně by před jídlem dal přednost ještě chvilce spánku. Zamžoural zamračeně na Ondrovy malé ruce, které mu nepřetržitě třásly kolenem. Těžkopádně rozlepil druhé oko a mrknul na táč s voňavým koláčem. Vypadal lákavě.

Přesto se nezmohl na nic víc, než na další zabručení: „Hmm...“

To Ondrovi jako varování stačilo.

„Jako reakce spícího lva, kterého vytrvale otravuje všetečná moucha,“ napadlo ho a odstoupil o dva kroky.

„Dobrá, dobrá. Já už jdu,“ zahuhlal a vrátil se do bezpečí kuchyně.

Trvalo ještě pár nevrlych zamumlání, několik heknutí, dvě zívnutí a pořádné protáhnutí, než se Ben dočista probudil.

Oklepal se, pořádně protáhl a po koláči se jen zakouřilo!

Jak mu chutnal!

Zmizel, než bys řekl švec.

Když chvály na mamincino kuchařské umění nebraly konce, zčervenala jako malá školačka.

„To mám radost, že vám chutná,“ řekla potěšeně.

„Co mám udělat k večeři? Ondrášku, na co máš chuť?“ ptá se v dobré náladě.

„To je fuk, mami, od tebe je skoro všechno dobré. Cokoli. Jen ne čile.“

„Cože, čile?“ diví se strýček Ben. „Ty nemáš rád tuto jihoamerickou zemi?“ ptá se s přehnanou zvědavostí.

„Teda, no, ale...“ zakoktá se Ondra. „Nedělej si ze mě legraci! Moc dobře víš, že jsem se spletl. Jen si ze mě utahuješ. Jistě víš dobře, co jsem chtěl říct,“ vyčítá strýčkovi.

Ten však jen vrtí hlavou, jako že ne, že neví.

„Nechtěl jsem říct čile, ale,“ namáhavě hledá správné slovo. Potichu mele pořád dokola: „Či-či-či...“ Když tu najednou vytréští oči a vyrazí ze sebe: „Jo! Čili! Čili jsem myslel!“

„Myslíš to šíleně pálivé koření?“ uculuje se strýček Ben.

„Ne!“ zoufá si Ondra. „A nedělej, že nevíš, co mi nechutná!“

„Ale já opravdu nevím, co ti nechutná. Doteď jsem myslel, že jíš všechno.“

Ondra schová obličej do dlaní. Vzpomíná a brebentí o sto šest: „Čile, čili... Čile, čili... lečo... No jasně! Už to mám! Lečo!“ svítí nadšením, že si konečně vzpomněl.

Se slovy: „Lečo nechci,“ obrací tvář k mamince.

Ale kde té je konec?

Když viděla, že se snadno a rychle odpovědi nedočká, vrátila se mezitím do kuchyně připravit večeři podle vlastního výběru.

Čas rychle uplynul. Strýček Ben odjel domů a Ondra, znavený po dlouhém, ale krásném dni, šel spát. Bez protestů zalezl pod peřinu a zachumlal se do ní až po krk. Když mu maminka přišla dát pusu na dobrou noc, víčka očí mu již sama klesala únavou. Přesto ji chytil za ruku a zadržel: „Mami, znáš nějaké příběhy o rytířích?“

„Proč se ptáš?“

„Strýček Ben mi slíbil o nich vyprávět.“

„To bude paráda, Ondrášku, vid’?“

„Znáš tedy nějaké příběhy o rytířích?“ nedá se odradit od své původní otázky.

„Myslíš pohádky o princích a rytířích? Co zachraňovali princezny? No ano. Znáš třeba, Bajaju. Nebo princ v Šípkové Růžence. Ten se také choval jako rytíř, když mečem prosekával trní. Nebo ještě znám tu pohádku, jak Honza zabil tříhlavého draka.“

„Ne, to ne,“ přerušil ji Ondra. Odfrknul si a nakrčil pohrdavě nos. „Myslím o opravdových rytířích. Strýček říkal, že když jste byli malí, vyprávěl vám dědeček rytířské příběhy.“

Maminka otevřela překvapením pusou dokořán: „Tyhle příběhy ti Ben slíbil vyprávět?“

„Ano. Ve středu. Dokonce budeme dělat nějakou mapu. Prý jí k tomu vypravování budeme potřebovat,“ svěřoval se důležitě.

„Propáníčka!“ vyjekla. „Už si vzpomínám! Ano. Když jsme byli malí, dědeček s Benem opravdu kreslil mapu. Nechali mě pomáhat s vybarvováním. Směla jsem do ní dokonce namalovat nějaké stro-
my a kytky. Ano, vyprávěl nám příběhy o rytířích. Benovi se moc líbily. Ale o čem byly? To už nevím. Víš, byla jsem hodně malá. Vždycky jsem rychle usnula.“



„Já se nemůžu dočkat,“ přiznává Ondra.

„Neboj! Brzy budeš mít svoje vypravování o rytířích! Tak, jak je měl kdysi i strýček Ben, když býval ještě klukem. Ale teď už dobrou noc, můj broučku.“

„Ještě nechci jít spát, mami,“ žadonil a pokusil se maminku opět chytit za ruku.

„Víš co,“ napadlo ji, „když máš to rytířské období, půjčím ti před spaním na chvíli svoji mp trojku. Mám na ní nahranou pěknou rene-

zanční hudbu. A myslím i nějaké středověké rytířské písně. Při tom se ti bude hezky usínat, uvidíš.“

Tak se také stalo. Za pár minut již měl Ondra hlavu zabořenou do polštáře. V uších sluchátka a úsměv na rtech.

A maminka? Něžně pohladila jeho rozcuchanou hlavu. Potichu vyšla z pokoje a opatrně zavřela za sebou dveře.



MAPA RYTÍŘSKÝCH PŘÍBĚHŮ

Dva dny od víkendu uběhly rychle jako voda.

Je tu středa a Ondra se strýčkem Benem chystají kreslit mapu.

Mapu, podle které si budou vyprávět rytířské příběhy.

Sice moc dobře nechápe, jak nějaká mapa může být k vyprávění o rytířích nutná. Je mu to ale fuk. Rozhodně bude zábava. Nakonec, všechno, co zatím spolu s Benem podnikali, vždycky stálo za to!

Tak moc těší! Nemůže se málem ani dočkat. Už víc než půl hodiny chodí roztržitě po obýváku. Sem a zase tam. Div že neprošlape v podlaze cestičku! Nejraději by vyskočil z kůže! Netrpělivě přechá-

zí z jednoho konce místnosti na druhý. Nic ho nenechává v klidu. Ani pohled na hodiny ho nezabaví zoufalé nedočkavosti.

„Ukazují...“ šeptem se na nich snaží rozluštit čas.

„Jak to bylo?“ vzpomíná. „Zrovna minulý týden mě to táta ukazoval.“

Pozoruje dopodrobna postavení velké a malé ručičky na hodinách a přitom špulí soustředěním rty.

„Tahle ručička byla na jedniče, ale ještě nedorazila k dvojce. A ta velká je tady. Takže je, je... tři čtvrtě na dvě.“

Přistoupí blíž. Ověřuje, jestli se nespletl.

„Ne!“ zkousne si roztržitě spodní ret hned vedle koutku. „Je víc,“ konstatuje polohlasně a odpočítává pečlivě minuty na ciferníku.

„Jo! Ukazují 1:48.“

Tik tak, tik tak, je slyšet ručičky hodin, jak krokují svou pravidelnou cestu.

Jako by chtěly tím zvukem Ondrovy přitakávat, že počítal správně.

Ten již opět rázuje po pokoji.

„Do dvou hodin, kdy má strýček přijít, zbývá už jenom...“ počítá si potichu.

Naráz se zamyšleně zastaví v půli kroku.

„Jéé, jéé, jéé! Tohle jsme ve škole ještě nedělali!“ bručí si pod vousy a podupává nohou. Pekelně se soustředí a nechtěně u toho dělá zvláštní grimasy. Zamyšleně vystrkuje z pusy jazýček, kroutí pusou, syká a cvaká o sebe zuby.

Ještě, že ho nikdo nevidí!

„Dvanáct. Ještě zbývá dvanáct minut!“ vykřikne nakonec.

Ani neví, jestli má mít radost, že se konečně dobral k výsledku. Protože dvanáct minut..., to mu připadá jako věčnost.

„Stejně se cítí určitě tygři v kleci,“ napadá ho.

„Přestaň ty hodiny hypnotizovat! Nebo je svým pohledem zastavíš,“ říká tatínek, který ho už delší dobu pozoruje.

Avšak Ondra jako když neslyší. Vydává se na další okružní cestu kolem obývacího pokoje.

Po pár krocích přes rameno na tatínka nešťastně houkne: „Ty to nechápeš, táto! Ještě dvanáct minut!“

Právě, když zamíří kolem konferenčního stolku zpátky ke kuchyni, zarachotí klíče v zámku.

Ondra s sebou prudce trhne a zaječí: „Huráá! Už je tady!“

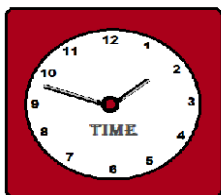
Jak pérák startuje strýčkovi naproti.

V ten samý okamžik se otevírají dveře do obývacího pokoje.

Ouha! Nestačí včas zabrzdit.

„Uff,“ vyrazí si málem dech, jak do strýčka Bena vši silou narazí.

Odmrští ho to od něj jak gumový míč. Jistě by skončil rozplácnutý potupně na zadku, kdyby ho strýček Ben pohotově nezachytil.



„Pozor, kluku, nebo spadnu,“ povídá.

Ondra se v duchu ušklíbne: „*To tak! Jako kdybych měl vůbec šanci! Spíš si ublížím já. Srážka s Benem, to je jako střet s rozjetým vlakem.*“

Jeho pozornost však rychle odvádí role stočeného papíru, kterou strýček

drží v levé ruce.

„Co to máš? To je něco na tu mapu, co budeme dělat?“

„Jo, na tu mapu,“ přisvědčuje strýček Ben a odhodí roli papíru na stůl.

„Hurá! Hurá!“ raduje se Ondra. „Nezapomněl! Budeme vyprávět o rytířích! Nezapomněl jsi!“ vykřikuje a poblázněně poskakuje kolem strýčka. Dokola a dokola, jako by provozoval jakýsi indiánský rituální tanec.

„Hmm...“ vydal strýček Ben ze sebe hluboké podrážděné zachrčení. Chytil ho za ramena a zastavil ho.

„Jasně, že jsem nezapomněl,“ brání se naštvaně. Dřepne si a upřeně mu hledí do očí. „Za prvé: nejsem žádný senilní stařec, abych to od soboty vypustil z hlavy. A za druhý...“

Strýček vstal. Mlčky svlékl bundu a odhodil ji na gauč. Sám spustil svoje velké tělo hned vedle ní. Opakovaným pokýváním ukazováčku ho přivolal blíž k sobě.

„Za druhé... Jestlipak si vzpomínáš? Co jsem ti zatím o rytířích říkal?“ ptá se, teď už o trochu mírnějším hlasem.

„Nevím, co myslíš,“ zakušká Ondra a marně hledá nějakou souvislost. Na co přesně se ho strýček Ben ptá?

„Říkali jsme si, že měli svá rytířská pravidla. Zásady, podle kterých se chovali. Pamatuješ?“

To ho zaujalo. Přestal blbnout, pérovat v kolenou a nadskakovat... Dřepł před strýčka na koberec a zkrřížil nohy pod sebe.

Strýček Ben se k němu nakloní a pokračuje: „Jednou z těch rytířských zásad bylo dodržovat sliby. To je, Ondro, v životě moc důležitě. Dodržovat sliby. Když něco slíbíš, je to jako zákon. Když dáš svoje slovo, dáváš všanc svoji čest. Tvoje slovo musí být pevný jako skála. Když něco nemůžeš splnit, raději to nikdy neslibuj. Já svoje sliby vždycky myslím vážně. Nikdy nedávám sliby, které nechci ne-

bo nemůžu splnit. A stejně to je i s tím vypravováním. Kdybych to nemyslel vážně nebo bych ti nechtěl vyprávět, nesliboval bych ti to. Chápeš?”

V pokoji se na důležitou chvíli rozhostilo ticho. Když měl strýček Ben pocit, že byla jeho slova skutečně pochopena, teprve pak pokračoval: „Pamatuj si, že já své sliby pokaždé plním. Když ti něco slíbím, nepochybuj. Můžeš se na to spolehnout. Takže ano, příštích pár večerů si budeme povídat o rytířích. Budu ti vyprávět stejné příběhy, které mi vyprávěl tvůj děda. Byl jsem zrovna tak starý, jako teď ty. Má to však jeden háček. Jak jsem už říkal minule, potřebujeme k tomu mapu.“

„Než tu mapu začnete dělat,“ nakoukl do obýváku tatínek, „rozloučím se. Jdu za maminkou. Za dvě tři hodiny jsme zpátky.“

Ondra zamumlal něco, co mohlo být při dobré vůli ahoj. Mávl rukou zamyšleně do vzduchu, zřejmě na pozdrav. Ale své oči ani na okamžik nespustil z Bena.

Ještě dřív, než za tatínkem zaklaply dveře bytu, ptá se: „Na co ta mapa vlastě bude?”

„Hmm...“ protáhne strýček Ben zamyšleně, „podle ní budeme postupovat. Abychom přesně věděli, o čem se zrovna povídá. Uvidíš sám.“

Vstane a začne s postupným odstraňováním všech věcí ze stolu.

„Potřebujeme prostor,“ okomentuje ledabyle svoji činnost. Hned na to diktuje, co dalšího budou ještě potřebovat.

„Přines pastelky a fixy, kluku. Možná budeme potřebovat i pravitko a lepidlo...“

Jak střeďeční odpoledne ubývalo, na roli papíru vnikala mapa a přibývalo na ní detailů. Přesně podle strýčkových pokynů zakreslovali společně hranice pěti království. Jedno leželo přímo ve středu

plochy. Každé další z těch čtyř se rozprostíralo po jeho obvodu. Jedno na sever, druhé na jih. Třetí bylo na východě a poslední leželo západním směrem.

Nastal večer. Mapa se postupně zaplnila. Chyběly jenom jména jednotlivých území.

„Chtěl bych je do té mapy napsat sám,“ posteskl si Ondra, když nadešel ten správný čas. „Ještě to ale neumím.“

„Jsi ve škole teprve dva a půl měsíce, kluku. Je samozřejmé, že to neumíš. Zatím se to učíš. Věřím, že nepotrvá dlouho a budeš číst a psát jak když bičem mrská, uvidíš. Můžu to zatím udělat za tebe?“

Rád souhlasil: „No jasně! A jaká mají ta království vůbec jména?“

Strýček Ben vzal tenkou černou fixu.

„Sleduj a poslouvej!“

Opatrně vpisoval do mapy názvy jednotlivých zemí. Předříkával jejich názvy přitom nahlas: „Tady napravo, tady je Červánková země.“

Posunul si papír o kousek níž, aby dosáhl na jeho vrchní okraj.

„Nahoře je Zimní království.“

Skoro dokončená mapa opět zašustila po stole, jak ji strýček Ben pošoupl.

„Tady dole, tady leží Sluneční království.“

Protáhl si záda a potom ukázal na část mapy, kde tekla řeka.

„Země zapadajícího slunce. Ta je tady na západě. Nalevo. A tady uprostřed..., uprostřed je Království čtyř pohledů,“ dopisoval poslední název.

„Království čtyř pohledů? Co to je za divné jméno?“

„Uvažuj! Třeba na to přijdeš sám, proč je její jméno Království čtyř pohledů.“

Ať se Ondra snažil sebevíc, nic ho nenapadá.